

Evankeliumista Luukkaan mukaan, luvusta 19

Kun Jeesus tuli lähemmäksi ja näki kaupungin, hän puhkesi itkuun sen tähden ja sanoi: "Kunpa sinäkin **tänä päivänä** ymmärtäisit, missä turvasi on! Mutta nyt se on sinun silmiltäsi kätkeyty. Vielä tulet näkemään ajan, jolloin viholliset rakentavat ympärillesi vallin, saartavat sinut ja käyvät kimppuusi joka puolelta. He murskaavat maan tasalle sinut ja sinun asukkaasi. Sinuun ei jätetä kiveä kiven päälle, koska et tajunnut **etsikkoajoasi**."

Jeesus meni temppeliin ja alkoi ajaa ulos niitä, jotka siellä kävivät kauppaa. Hän sanoi heille: "On kirjoitettu: 'Minun huoneeni on oleva rukouksen huone.' Mutta te olette tehneet siitä rosvojen luolan."

Hän opetti sitten joka päivä temppelissä. Ylipapit, lainopettajat ja muut kansan johtomiehet miettivät, miten raivaisivat hänet pois tieltä. He eivät kuitenkaan keksineet, mitä tehdä, sillä koko kansa oli jatkuvasti Jeesuksen ympärillä kuuntelemassa häntä.

Päivän evankeliumitekstissä ollaan Jeesuksen elämän viimeisten päivien tapahtumissa. Jeesus on ratsastamassa Jerusalemiin. Edellä on kerrottu, kuinka koko opetuslasten joukko alkoi matkalla riemuissaan suureen ääneen ylistää Jumalaa kaikista niistä voimateoista, jotka he olivat nähneet. Ilo oli ylimmillään hoosianna-huutojen kaikuessa.

Mutta nyt, kun Jeesus lopulta saapuu Jerusalemiin ja katselee kaupungissa kaikkea näkemäänsä, tunnelma muuttuu. Suuri ilo väistyy ja Jeesus puhkeaa itkuun.

Evankeliumeissa on vain harvoja kohtia, joissa mainitaan Jeesuksen itkeneen. Tämän tapauksen lisäksi tulee mieleen tilanne, jossa Jeesus seisoi Lasaruksen haudalla.

Nähdessään läheisten ystäviensä suuren surun, myös Jeesus liikuttui ja itki. Jeesus todella osoitti välittävänsä ihmisistä. Hän iloitsi iloitsevien kanssa ja itki itkevien

kanssa. Siihen meitäkin Paavali roomalaiskirjeessään rohkaisee. Kulkemaan toistemme vierellä, ei ainoastaan onnen hetkissä, vaan myös kyynelten laaksoissa.

Nyt Jeesuksen itku johtui kuitenkin toisesta syystä. Hän näki Jerusalemin kaupungin paatumuksen ja tiesi hengessään, mikä kohtalo kaupunkia odottaisi. Nämä Jeesuksen tuomion sanat kaupungille toteutuivatkin vuonna 70, jolloin roomalaiset joukot piirityksen jälkeen hyökkäsivät sinne, tuhosivat temppelin ja hävittivät kaupungin.

Jeesuksen sanojen mukaan tämä tuomio tuli toteutumaan siitä syystä, että kaupunki ei ollut tajunnut sen etsikkoaikaa. Hengellisessä merkityksessä etsikkoajassa on kysymys ajasta, jolloin yksilö tai yhteisö tuntee Jumalan puhuttelun tai kutsun erityisellä tavalla. Etsikkoaikana ihmisen on siis mahdollisuus ottaa vastaan Jumalan tarjoama pelastus.

Etsikkoaikana Jumala voi puhutella meitä itse kutakin erityisellä tavalla, mutta tuohon aikaan liittyy myös yleensä seuraavat kaksi asiaa:

- 1) Ensinnäkin ihmisen silmät avautuvat näkemään oman elämänsä pahuuden. Synti ei jää vain sanaksi, vaan synnin vakavuus paljastuu. Ihminen ymmärtää, että synti erottaa hänet Jumalasta ja ilman armoa häntä odottaa iankaikkinen kadotus, ero rakastavan Jumalan yhteydestä.
- 2) Toiseksi etsikkoaikana Jumala myös kirkastaa meille armonsa. Meille avautuu se, että Jeesuksen sovitustyön perusteella, saamme uskoa syntimme anteeksiannetuiksi. Emme pelkää enää kuolemaa, sillä Pyhä Henki vakuuttaa meille, että olemme Jumalan lapsia.

Jeesuksen silmät täyttyivät kyynelistä, sillä hän näki, että Jerusalemin kohdalla, tuo kallis etsikkoaika, oli mennyt heiltä ohitse. Pelastus oli heidän silmiltään kätkeyty, vaikka Herra oli vielä heidän keskuudessaan.

Kaupungin hengellinen sokeus näkyi erityisesti temppelissä, jossa Jeesus täynnä pyhää kiivautta alkoi ajaa kaupustelijoita pois alueelta. Temppelein oli tarkoitus olla rukouksen, pyhyiden ja Jumalan kohtaamisen paikka. Mutta nyt siitä oli tehty markkinahuone. Temppelein uhrieläinkauppa muistutti kuin 1500-luvun anekapaa, jossa rahalla myytiin syntejä anteeksi, vaikka Jeesus oli omalla verellään maailman synnit sovittanut. Jeesuksen kiivas reaktio kuitenkin paljastaa, että temppeleä käytettiin räikeästi väärään tarkoitukseen.

Jerusalemien kaupungin saama etsikkoaika saa myös pohtimaan meidän omaa etsikkoaikaamme. Sekä yksilöinä että yhteisönä. Luin jokunen aika sitten historian kirjoituksia Parkanon herätyksistä, 1800-luvun lopulta. Muutaman vuoden sisällä suurehko joukko ihmisiä löysi elämän Jeesuksen Kristuksen yhteydessä.

Tapakristityistä tuli Jeesuksen seuraajia, kun Pyhän Hengen tuulet puhalsivat. Monissa kodeissa kokoonnuttiin kuulemaan Jumalan sanaa ja ihmiset ihmettelivät, että mitä täällä tapahtuu. Ja vastaus oli, että "ei täällä mitään muuta tapahdu, kuin että ihmiset tulevat uskoon."

Minä uskon, että Jumala antaa vielä meillekin etsikkoaikoja. Meillä on monesti itsellämme niin kiire, että kiirehdimme Jumalan edelle. Monet yrittävät keinolla millä hyvänsä saada ihmisiä tulemaan kirkkoon tai seurakunnan tilaisuuksiin. Kirkkokahvien sijaan järjestetään kiekkokahvit, ja muutetaan kirkkotila kisakatsomoksi. Kysynpä vain, kuinka moni näistä kirkkoon kiekkoa katsomaan tulleista ajattelee, että näin avarakatseiseen kirkkoon minä tulen jatkossa myös Jumalan sanaa kuulemaan. Tuskinpa kovin moni.

Seurakunnan tehtävä on aina ollut toteuttaa Jeesuksen antamaa lähetystehtävää. Kastaa ihmiset Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen ja opettaa heille kaikki se, mitä Jeesus on sanassaan puhunut. Itseäni huolestuttaa, että meillä on tänä päivänä valtava kiusaus jättää Raamatusta kaikki sellaiset kohdat pois, jotka kolahtavat omaantuntoon. Toissapäivänä kuulin, että eräs pappi Etelä-Suomesta, ei enää

siunaustilaisuudessa lukenut Johanneksen evankeliumin luvun 14 loppuosaa, jossa Jeesus sanoo: "Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo, muuten kuin minun kauttani." Siitä syystä, ettei kukaan kuulijoista loukkaantuisi.

Emme voi olla kertomatta Raamatun olennaisinta sisältöä, että vain Jeesuksen kautta ihminen voi pelastua. Jos kirkko haluaa olla edelleen kristillinen kirkko, on tämä pidettävä aina esillä. Tämänvuotisilla Hengellisillä syventymispäivillä piispa Seppo Häkkinen totesi: "Kun tunnustamme uskovamme Jeesukseen, on määriteltävä, millaiseen Jeesukseen uskomme. On eri asia uskoa Jeesukseen pelkkänä suurena humanistina tai lähimmäisenrakkauden opettajana kuin uskoa Jeesukseen, joka on iankaikkinen Jumala ja syntiemme sovittaja. Jokaisen on oikeus saada kuulla evankeliumi.

Rakkaat ystävät! Kuten Paavali kirjoitti Korinton seurakunnalle, tänään on pelastuksen päivä, juuri nyt on oikea hetki. Jossain vaiheessa pasuunat soivat ja tulee viimeisen tuomion hetki, jolloin olemme Herramme edessä. Silloin emme voi enää selitellä, vaan jokaisen teot tarkastetaan. Itse asiassa tuo sana etsikkoaika voidaan kääntää myös tarkastusajaksi. Omassa pyhyydessään ei kukaan kestä, mutta jokainen, jonka vaatteet ovat pestyt Jeesuksen veressä, pelastuu iankaikkiseen elämään. Me elämme vielä armon aikaa. Jokaista ihmistä kutsutaan vastaanottamaan Jeesuksen ristillä valmistama pelastus. Jumala ei tahtoisi yhdenkään ihmisen joutuvan hukkaan. Siksi Hän väsymättä etsii ja kutsuu meitä luokseen.

Kun kohtaamme maailmassa kulkevia ihmisiä, älkäämme tuomitko heitä. Vaan rukoilkaamme heidän puolestaan kuten Jeesus kyyneleet silmissään. Jotta he saisivat armon nähdä, missä heidän todellinen turvansa on.